

maa jo, hvad der er erkjendt for almindelig Menneskeret og Villighed i Danmark, ogsaa vel kunne tiltale Folk baade i Slesvig og Holsteen, da naturlig Menneskerets muligste og bedste Gjennemførelse i Livet altid danner et stærkt Samsundsbaand, hvor der er Mennesker, og Forslaget vil derfor modtages ikke alene i Danmark med Taknemmelighed, men ogsaa i Slesvig og Holsteen af dem, som trænge til det, og Andre er der jo ikke Tale om.

Udsættelse: Vi ere jo aabenbart ikke her i en lovgivende Forsamling, som staaer paa Naturrettens Gebeet; det er hverken de almindelige Menneskerettigheder eller Naturretten, vi her skulle forhandle, men vi skulle undersøge, hvorvidt for det Første dette Lovbud, som her foreligger i den Skikkelse, som det har, passer til den øvrige bestaaende Lovgivning, og dernæst skulle vi undersøge, hvorvidt dette Lovbud er godt i sig selv. At der kan være Trang til det, fordi der er Officerer, som have Trang til at gifte sig, og Piger, som ogsaa have Lyst dertil, det benægter jeg paa ingen Maade, det er jeg fuldkommen overbevist om, men vi skulle lægge Mærke til, idet vi gaar ind paa denne Lov, hvilke Ulemper der var tilstede ifjor ved Forhandlingerne derom i Udvalget; den ærede Forslagsstiller kjender dem godt. Jeg skal, idet jeg kommer til at nævne ham, takke ham for, at han bemærkede, at jeg igaar har, efter min Overbevisning i rette Tid, efter hans Mening ynkkelig ladet et Forslag falde, som jeg var overbevist om havde gjort sin Nytte og netop den Nytte, jeg tilsigtede med det, forsaavidt det var muligt under nærværende Omstændigheder. Det er mig hjært, at det bliver mig vitterligt, at jeg har ladet det falde, da jeg fandt det meest passende. I den nuomhandlede Sag skulle vi lægge Mærke til at det paaligger de militaire Myndigheder at paasee, at deres Undergivnes Forsætning i pecuniær Henseende er taalelig; de skulle paasee, at de ere forsynede med Klæder o. s. v., de skulle paasee, at de til enhver Tid ere istand til at yde deres Tjeneste; de ere berettigede til at tage meget strenge Forholdsregler mod dem i saa Henseende, og at trænge fuldkommen ind i deres husholdning og private Liv. Jeg siger slet ikke, at det er rig-

tigt, det ligger ikke for her, jeg indrømmer, at det for en meget væsentlig og betydelig Deel ikke har været benyttet, men jeg er overbevist om, at det kan blive benyttet. Og skulde det vise sig, at der ved en Mængde unge Officerers-Giftermaal indtraadte saadanne fattige Forhold, at Officererne ikke kunne stille sig til Tjeneste paa den Maade, de skulle, saa maatte man gribe til, enten at affædige saadanne Mænd, og saa kastede man jo efter vor Pensionslov Byrden over paa Staten, ifald man betragtede dem som kongelige Embedsmænd, eller man maatte fride ind og overtage Forvaltningen af deres private Anliggender, og derved vilde man stille dem og deres Familier i et yderst vanskeligt Forhold. Saaledes er Stillingen; give vi en Lov som denne, uden at betænke de andre Forhold tillige, saa komme vi i Forlegenhed. Vi skulle erindre, at vi have taget den Forholdsregel med Hensyn til de under Civilestaten Ansatte, at Embedsmænd lønede med mindre end, jeg troer det er 500 Rbdlr., ikke maatte betragtes som fast ansatte, og at der i Finantsudvalget bestaaer en stadig Kamp med Ministeriet om at holde borte fra det, man kalder fast Ansættelse, Enhver, som ikke med Rette kan siges at være berettiget til denne Benævnelse, medens Ministeriet gjør sig mere Umage, end godt er, for at bringe ind under Classen af Fastansatte saa Mange, som det kan. Vi skulle lægge Mærke til, at den største Deel af Officererne, som her komme i Betragtning, ikke ere lønede med 500 Rbdlr., og at den Bestemmelse, som har været gjort gjældende mod de borgerlige Embedsmænd, let kan komme til at blive overført, og det meget naturligt ogsaa paa de militaire Embedsmænd. Det er derfor et stort Spørgsmaal, om vi ville gjøre Officererne nogen Tjeneste med denne Lov. Naar man siger, at det danske Folk er tilbøieligt til at understøtte Enke efter Officerer, som falde i Krigen, saa troer jeg, at denne Sandhed aldeles ikke hænger sammen med, hvad jeg har sagt her; her er aldeles ikke Spørgsmaal eller Tvivl om, at det danske Folk vil trække sig tilbage fra Forpligtelser, som det har overtaget og allermindst fra Forpligtelser, som det har overtaget i et saadant Tilfælde, men Spørgsmaalet er,